

Sygn. akt II KK 48/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **P. B.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 lutego 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 czerwca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej P. B. i
przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do
ponownego rozpoznania**

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że „w dniu 3 września 2011 roku w W. na ulicy W./G., wspólnie i w porozumieniu z P. T. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia szyny tramwajowej Ri60 o wartości 549 zł na szkodę firmy Tramwaje W. sp. z o.o.”, to jest o dokonanie czynu wypełniającego dyspozycję art. 278 § 1 k.k.

Po złożeniu wyjaśnień na rozprawie głównej w dniu 28 czerwca 2013 r. oskarżony oświadczył, że chce dobrowolnie poddać się karze i wniósł o wymierzenie jej – po zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. – w wysokości 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Prokurator i pełnomocnik pokrzywdzonego wyrazili zgodę.

Sąd Rejonowy w W. postanowił na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. uwzględnić wniosek oskarżonego o wymierzenie mu wskazanej kary, uznając że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, nie sprzeciwili się temu prokurator i pokrzywdzony, a pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości jej cele zostaną osiągnięte.

Następnie Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r. oskarżonego P. B. uznał za winnego zarzucanego mu czynu „z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.” i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, orzekając o zaliczeniu okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania na poczet kary ograniczenia wolności oraz o zwolnieniu od ponoszenia kosztów procesu.

Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 6 lipca 2013 r.

Kasację od całości wyroku na korzyść skazanego złożył Prokurator Generalny zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 387 § 1 i 2 k.p.k., polegające na błędnym skazaniu P. B. za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i nieprawidłowym wymierzeniu mu kary 12 miesięcy ograniczenia wolności, pomimo uwzględnienia na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. złożonego przez niego na rozprawie – w trybie art. 387 § 1 k.p.k. – wniosku o wydanie wyroku skazującego za występki z art. 278 § 1 k.k. bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie kary 10 miesięcy ograniczenia wolności”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazanego P. B. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w całości, przeto mogła być uwzględniona na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.).

Sąd Rejonowy nie uzależnił uwzględnienia wniosku oskarżonego od dokonania wskazanej przez siebie zmiany, co przewiduje przepis art. 387 § 3 k.p.k. Akceptacja wniosku oskarżonego przy zgodzie nań pozostałych stron zobowiązywała Sąd do skazania osk. P. B. za zarzucany mu czyn i wymierzenia wnioskowanej kary. Tymczasem Sąd Rejonowy uzupełnił kwalifikację prawną zachowania oskarżonego o art. 64 § 1 k.k., a następnie wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności. Sąd zatem skazał oskarżonego za czyn o innej kwalifikacji i wymierzył surowszą karę od wnioskowanej, a następnie – uzgodnionej.

Doszło zatem do rażącego naruszenia przepisów wskazanych w zarzucie kasacji, co miało oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Dlatego kasacja podlegała w całości uwzględnieniu, a więc przez podzielenie zasadności zarzutu i uwzględnienie wniosku kasacyjnego.